

лѣвилъ приходити и присылати. А тымъ часомъ иле благочестивыхъ при старожытности отзываютися ипстанцюю чинити, если ти святитель потребуеть радосное оказаніе и мѣста не опускай и в помноженю побожныхъ учинковъ молитву шилную чинячи за папа своего при вѣрѣ невоатпливой працювати неуставай, абы и въ нынѣшнемъ и пришломъ вѣку милость Христова и благословеніе его святое на васъ заставало, чога благочестивымъ сердцемъ каждому благочестивому вѣры спріаемъ и Христа Бога молимъ. З Богоспасаемаго града Кіева, з обители Архангеловы церкви Золотоверхое, въ лѣто мірскаго бытія 7129 декабра 15 дня, Христова же смотренія 1621 року, пидякта пятаго.

Іовъ Борецкій митрополитъ кіевскій православный рукою власною.

(Съ подлинника, находящаюся въ Архивъ Ставропигіальнаго Института во Львовѣ, въ связкѣ документовъ подъ № 413).

XXXIX.

Грамота кіевскаго митрополита Іова Борецкаго къ православнымъ южно-руссамъ, съ извѣстіемъ о клеветахъ, распространяемыхъ латино-уніатскою партією относительно его самаго и М. Смотрицкаго, и съ просьбою принимать посланнаго съ митрополитанскимъ полномочіемъ іеромонаха Леонтія.

1623 г. мая 23.

Іовъ Борецкій, милостію Божією Архіепископъ Митрополитъ Кіевскій, Галицкій и всея Росіи.—Всеми весполь благочестивымъ церкви восточной благопослушнымъ великоименитаго народу російскаго всякаго стану духовного и свѣцкаго достоенства побожнымъ людемъ, смиренія нашего въ духу наймилшимъ сыномъ: ласки, покою и милосердія отъ Вседержителя Бога, и въ помыслномъ тѣла и души повоженю долголѣтняго здоровья, и благословенства отъ живспріемъ

наго Владыки Христа гроба, ныне и въ безконечный вѣкъ зычимъ.

Запете давно въ повинности повѣреннаго собѣ отъ Христа, презъ рукоположеніе святѣйшаго Патриарха Іерусалимскаго, за злеценіемъ нашего Конъстантинопольскаго, въ церкви святой российской пастырства, смпреніе мое и зъ братьею благочестивыми Епископами почуваючи ся, если то и отъ апостатовъ розными потварами, яко ихъ отецъ джи научилъ, кламствы преследованы, и яко имъ годилося удаваны и зашпаны былимы,—писмены еднакъ своими побожности ваше потѣпати не преставало, и въ старожитномъ, святомъ, отеческомъ благочестіи васъ утвержати не занехивало: зачимъ и теперешнего часу, кгдамы за ласкою всемогущаго Бога и зъ публикованыхъ листами Его Королевской милости за инъстанціею и уданемъ опачнымъ отъ апостатовъ сеймовне предъ сенатомъ Его К. милости, пана нашего милостиваго, потвары о зраду и практикы турецкіе ясне и очевисте усправедлилися, и въ невинности своей zostали, до того и конституцыею сеймовою волного уживанія старожитного благочестія восточнаго народови рускому в панствѣ наяснѣйшаго господаря Короля, пана нашего милостиваго, духовнымъ и свѣцкимъ якожь колвекъ стану варованы, а звлаца ихъ насъ дошло вѣдати, же апостатове, которымъ завше в недостатку правды кламства заживати не есть встыдъ, знову послѣ тое сеймовое справоты наше, новую змисливши потварь, яко бысмо мы Іовъ Митрополитъ и Мелетій Смотрицкій Архiepископъ мели достоинствъ и рукоположенія Епископскаго своего тамъ зречися, и свое помовы и блуду зацныхъ и преднейшихъ Сенаторовъ Короны и великаго князства Литовскаго, ясне освѣцонныхъ ксендза Арцыбискупа Кнезненскаго, примаса Крoлевства, и ксендза бискупа Виленскаго, личною свѣдоцтва не встыдливе покрывши, смѣють невиннѣ сердца турбовати и до своее апостазыи, якъ рыбу до сети, замутивши воду, простыѣ ловити, твердомшихъ утлати: тымъ снадней сдалося, якожь и барзо пригоже тымъ писа-

немъ нашимъ до побожностей вашихъ черезъ намилшого во Христе брата и сослужителя господина Леонтія іеромонаха отозватися зъ повинности пастырства своего, остерегаючи христіанство ваше, абысте жаднымъ вѣтромъ апостатского унитского дыханія хвѣяться не допущали; але на грунте старожитности святое восточное церкви, отколя зъ продковъ своихъ першую ведомость о Бозе взялисте и въ имя Пресвятое Троицы зъ воды и Духа есть родившиися, поганское слѣпоты збыли, и отпущу греховъ достигшии сыновства Божого титулемъ уччени, надѣю вѣчного живота, презъ предивныя церковныя сакраменты, упевнени, въ послушенствѣ и благословенствѣ святѣйшихъ восточныхъ отцевъ Патріарховъ и отъ нихъ порядне благословенныхъ и посвячонныхъ митрополитовъ и епископовъ по все вѣки, ажъ до сего часу живали, и далей не отменѣне, яко истинни и завше правду милующип народу російского сынове, при томъ же мощно бы ся крепили, зезволяючи рачей смерти а нижли на меншее што отцевскаго, збавенаго застановенія зменити и на иную сторону схилитися; нехай яко хочеть и якося ему подобаетъ ныне починаеть; едина то смертная година если ся не обачить и при церкви, единой матери своей не знаидеть, не обявить и вырождство его ясне укажетъ, чога васъ истинный Боже, превѣчный царю, ухватити рачь. А ижь тежь вѣдаемъ, же за недостаткомъ отъ часу давного порядное въ церкви нашей святыни и на порядкомъ збавеныхъ тасмницъ, преотлеглость пастырей зверхнѣйшихъ, котормъ то самымъ што року отновляти канонне и до церквей отсылати надежить, мусело нешто зходити; благочестивымъ каноннымъ священникомъ присылаемъ мира святого, которое есть Духа святого при крещеніи примоване, безъ чога и крещеніе хромо бываеть, до того антимишовъ на олтари где бы недоставало отъ благочестыхъ для насвятшее оферы тѣла и крови сына Божого по пристойномъ посвядченю церкви отпращиваня, штосмы полещили и благословили тому помененому брату и сослужителю нашему господину Леонтію, гдѣбы не

было отъ благочестивого епископа церкви албо олтаря посвященного, абы властію всесвитаго и животворищаго Духа недостатки христіанскіе отъ зверхности нашею митрополитанское наполнялъ, церкви освѣчалъ, сакраментами збавенными шафовалъ, слова евангельскаго проповѣдью, ведле даннаго собе отъ Христа Бога дару, вѣрныхъ сердца утверждалъ и утѣшалъ, порядку всякаго въ церквѣ Божіей дозиралъ, межи священниками протопопы поставлялъ и имъ дозоръ въ церквѣхъ Божіихъ полецалъ, духовныхъ где можно збиралъ, второженцевъ, вдовоженцовъ, третееженцовъ поповъ и менемъ Божіимъ и властію намъ отъ Бога данною митрополитанскую отъ священства отдалялъ, и съкраментами шафовати забранялъ, межи простыми людьми малженствомъ базпродныхъ, не шлюбныхъ, разводовъ и распустовъ беззаконныхъ, зъ поваги кононовъ святыхъ отцевъ и нашею, пизно абы постерегалъ и все по канонамъ и по закону Божюму духомъ кротости исправлялъ; который то у кобожностей вашихъ яко нашего смиренія послушникъ и посланникъ ведлѣ повероного собе дозору поваги по всехъ повѣтѣхъ и церквахъ светѣйшее столицы митрополіе кіевское по востоднемъ благочестію послушныхъ, абы ласкаве примованный отъ урядовъ христіанскихъ побожныхъ, гдѣ бы потребовалъ въ поправе застарелыхъ неридовъ духовныхъ и христіалъскихъ ратованный и пристойне шанованный былъ, пизно и смирено просимъ; жадаемъ, абы милость Христова и благословеніе смиренія нашего съ вами пребывало, которого побожностямъ вашимъ приаеми и Христа Бога молимъ.—Данъ зъ Кіева, зъ монастыря Михайловскаго церкви золотѣверхое, дня 23 мая, 1623 року.

Богомолца Вашихъ милостей

*Іовъ Борейскій митрополитъ Кіевскій
рукою власною.*

(Изъ рукописнаго сборника, найденнаго нами между старыми бумагами и вещами въ архивъ Кіево-печерской Лавры.)

Примѣч. Предостерегая православныхъ относительно ложныхъ извѣстій, распространяемыхъ латино-униатскою партією о сложеніи южно-рускими іерархами своего сана, — Іовъ Борецкій, безъ сомнѣнія, имѣлъ въ виду слѣдующій вымышленный документъ, появившійся въ 1623 году: „Ja Jow Borecki y ia M. Smotrycki sami od siebie y inszych osob duchownych zeznawamy listem naszym, isz w roku 1620 za przyiachane w te kraie z Graecyi Theophana graeca, który mianował się byc Patriarchą ierozolimskim, poswiecalismy się byli od niego bez wiadomości y praesentatyi iego K. M., pana naszego miłosciwego, ia Borecki na Mitropolią Kiiąwską, a ia Smotrycki na Archiepiskopstwo Połockie, y insze Episkopie: Ażesmy to uczynili przeciwko prawom duchownym y swieckim y zwyczaem dawnym krolewstwa..... Maiestat y zwierchność Jego K. M. obrazili. Tedy my uznawszy ony błąd y występek nasz daiewy się y uznaiemy być winnemi y karania godnemi od Jego K. M. y wszystkiew Rzeczy Pospolitey. Ale isz nam K. J. M. za przyczyną ich M. panow senatorow ten występek odpuszczył y przebaczyć raczył, my tesz z... urzędow Metropolii y Archiepiskopstwa Połockiego y inszych Episkopii, także tytułu Arehimandriczego. ktoreśmy wsze ko sobie niesłusznie byli przywłaszczyli, zrzekamy się wiecznymi czasy, dając znać tym listem naszym dobrowolnym... takisz podacie listu tego żadney przeszkody y iurisdyczey duchowney terazneyszym ych Mosciom oycu Metropolice Kiiowskemu y oycu Archiepiskopowi Połockiemu y inszym Episkopom tego panstwa od. J. K. M. uprzywileowanym a ni sami przez się y przez poslanca, ani przez listy nasze czynic nie mamy. Lecz... mamy o pokoy w monastyru od Jego K. M. nam naznaczony. A ieslibyśmy temu listowi naszemu nie dosyc uczynili y przeciwko ktoremu punctowi s nich wykrażali, tedy sub penam kriminae laesae maiestatis podpadac mamy, o którą..... y dowodem słuźnym Duchownych upriwileowanych nabożenstwa Ruskiego a na poparcie instrygatora wolne bycie mamy czynic u każdego sądu y prawa, y na to daemy ten list nasz dobrowolny o Bodzie wielebny y iasnie oswieconym ych mościom x. Walentemu Gembickiemu, Arcybiskupowi Gnieźnienskiemu, y J. M. K. Eustachiuszowi Wołowiczowi, Bis-

kupowi Wilenskiemu y J. M. panu Leonowi Sapie-
zie h. W. X. L., xieżeциу Jego Mości Radziwiłowi
Albrichtowi, Kanclerowi W. X. Litewskiego, tesz
posłom ziemskim jego mości panu Mikołaiu Triznie,
kuchmistrowi W. X. L. y Jiego M. panu Alexan-
drowi podkomorzemu Lwowskiemu
s podpisem rak naszych. Dział się w monasterze
An. 1623.^a—(*Изъ рукоп. сборника, принадл. Киево-
печер. Лавръ.*)

XI.

**Актъ избранія Захаріи Копыстенскаго на Киево-печерскую архиманд-
рію.**

1624 г. іюля 28.

Мы смиренныя священношювы, крылошане, застолпни-
ки, черницы, старцы, и все духовенство монастыра Печер-
скаго Киевскаго, и мы врадники земскіе обыватели и все
рыцдерство земли киевское, ознаямуемъ тымъ листомъ на-
шимъ, ижъ што дней килка предъ рочками кгородскими ки-
евськими на день тринадцатый въ мѣсяцу ноябру, въ року
теперешнемъ 1624 припадаючими, годное памяти велебный
отець Елисей Плетенецкій, архимандритъ печерскій, з того
свѣта смертію зшоль, по котораго смерти мы канитула, бра-
тя монастыра печерскаго и мы обыватели воеводства киев-
скаго на рочьки вышъ мененыя для справъ своихъ згрома-
жонныя, заховуючися водлугъ права и волностей церкви Бо-
жое тому манастырови Печерскому черезъ святобливое па-
мяти королей ихъ милостей полскихъ Жикгимонъта стараго,
подъ датою року тысяча пять сотъ двадцать второго дано-
му, а потомъ черезъ светое памяти короля его милости Жик-
гимонъта Августа потвержоному, въ которомъ описуетъ. ижъ
кгда въ нихъ архимандрита не станетъ, тогда старцы того
монастыра и обыватели земли киевское сами жъ мають ар-
химандритомъ челоувѣка на то годнаго обирати и насъ за